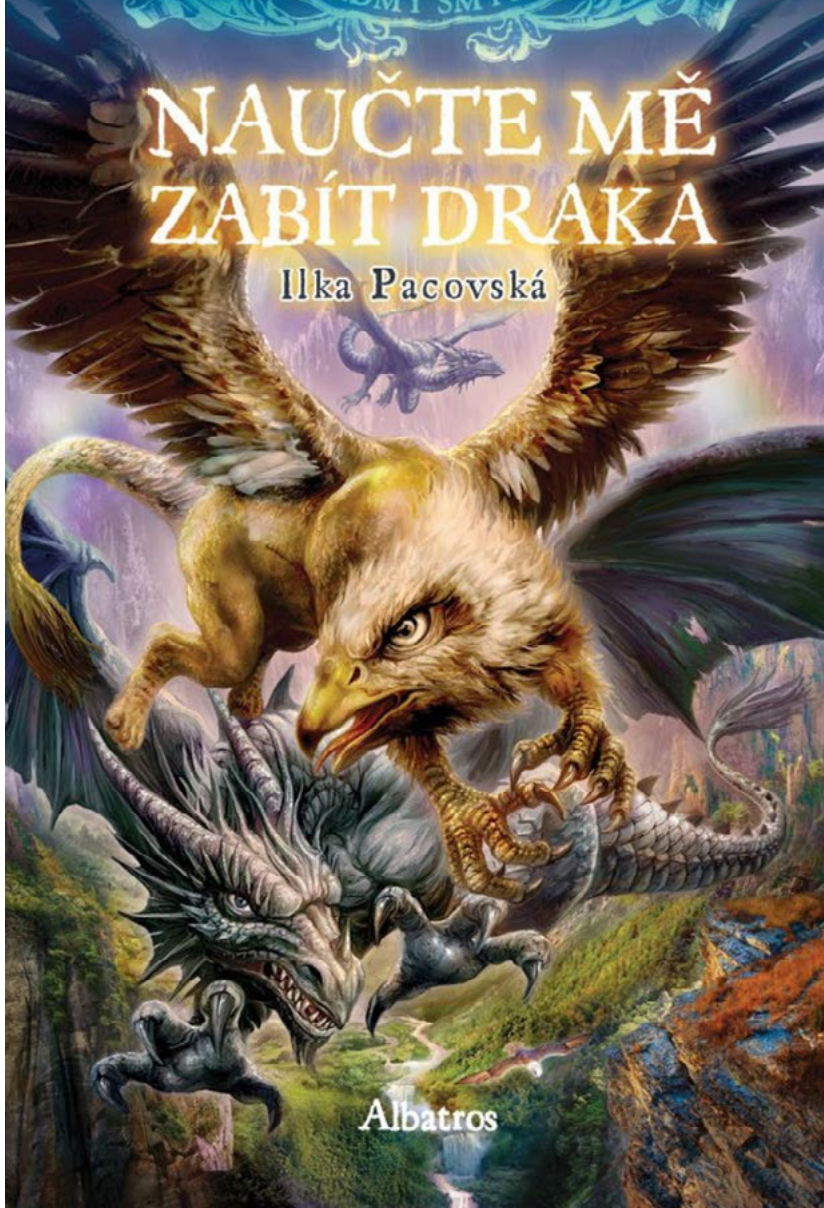

NAUČTE MĚ ZABÍT DRAKA

Ilka Pacovská

Albatros

Naučte mě zabít draka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilka Pacovská
Naučte mě zabít draka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Sedmý smysl

***NAUČTE MĚ
ZABÍT DRAKA***

Naučte mě zabít draka

ILKA PACOVSKÁ

*Ilustroval
Jan Patrik Krásný*

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků
4. díl – Vrať drakovi, co je jeho
5. díl – Průvodce ztracených
6. díl – Otrocká krása
7. díl – Zlodějíček z pátých hradeb
8. díl – Dračí cejch
9. díl – Bez práva na život

Obsah

Poděkování	7
Rozchod	8
Hnízdo v ohrožení	14
Dítě vám nedáme!	22
Vypálená vesnice	26
Plavíková volba	35
Útěk z domova	40
Potulní umělci	46
Bubaldin ze Soví hůrky	55
Vévodovi služebníci	61
Karavana vyráží	66
Panoš Vítek	72
Puraga – město rytířů	78
Nesnadné podmínky	87
První kolo turnaje	92
Nečekané setkání	100
Klání na koních	112
Všichni proti všem	118
Opilý rytíř	125
Objev ve skalách	134
Spolupracovníci ochránců	144
Vražedné kouzlo	150
Nový svět	163
Dračí kamarád	170
Ztracená stopa	176
Čáry místo mříží	186
Turnajový den	192
Kdo pomůže najít Vítka?	201
Prozrazená	207
V moci kouzelníka	212
Přípravy na utkání s drakem	225
Útočník, nebo přítel?	232
Vévoda v ohni	235
Kouzelníkovi mazlíčci se bouří	242
Konec práce v utajení	250
Bitva v aréně	260
Kouzlo obětování	265
Terezčin talent pro dobré konce	276

Poděkování

Vážím si všech svých čtenářů a mám velkou radost, jsou-li naladěni na stejnou vlnu jako já, milují pohádky, kouzelníky, draky i jednorožce. Tímto chci poděkovat všem, kdo si našli čas a něco hezkého o Sedmém smyslu napsali, i všem, kdo se na vzniku knížek podíleli.

Za všechny dopisy bych ráda citovala jeden z nejhezčích:

Vaše knihy jsme začaly číst, když bylo mé dceři Elišce 9 let. Byla to láska na první pohled. Zamilovaly jsme si hrdiny příběhů, při čtení jsme se smály, plakaly, bály se i vysvětlovaly a ještě po čtení si povídaly po tmě. Vaši hrdinové s námi byli přítomni v lese na houbách, u moře, u lékaře, doma, zkrátka všude. Všude jsme si o nich povídaly. Četly jsme to dlouho, dva roky, protože když člověk předčítá, čte pomalu, mění hlasy, prožívá emoce, k lecčemu se vrací a také se musela někdy učit :-) Ty dva roky nás velmi sblížily, ani jedna z nás nezapomene na tohle období. Napsala jsem jí na první stránku první knihy a poslední stránku knihy poslední – věnování. Jsem si jistá, že to jednou bude číst svým dětem a znovu prožívat s nimi nejen příběhy hrdinů, ale také vzpomínat na svůj dětský čas s mámou. Začaly jsme číst, když byla ještě „dítě“, a skončily „se slečnou“. Vaše knihy ji krásně převedly do dívčího věku a od té chvíle si už čte jenom sama. S nostalgií na ty dva roky vzpomínám. Hanka

Ač jsem se zařekla, že už žádný další díl nenapišu, přece jen jsem se ještě jednou kvůli svým čtenářům do světa Sedmého smyslu vrátila...

Autorka

Rozchod

Planina jednorozců se chvěla teplem a zpěvem ptá-
ků. Hanka se zcela oddala relaxaci a chvílemi se jí
zdálo, že vítr přináší zdálky zpěv dryády. Cítila, jak
si Sváťa hraje s pramínky jejích vlasů a lehoučké
dotečky ji šimraly na tváři a na krku. Kolébající pohoda let-
ního dne se podobala opojnému nektaru, který nosí včely
svým královnám.

„Usmíváš se. Krásně se usmíváš,“ zamumlal Sváťa
a začal jí do vlasů вплétat rozkvetlou stromovou větvíčku.
Rozkvetlou? Teď na konci léta? Hanka vycítila stromovou
magii.

„Co to děláš?“ zeptala se ospale a pootevřela oči.

„Chci se ti zaslíbit a беру si zdejší stromy za svědky. Co
bys tomu říkala, kdybych tě požádal o ruku?“

Hance chvíli trvalo, než k ní slova doputovala cestičkami
utlumené mysli.

O ruku? O ruku?!!! Krásný den se vmžiku vytratil kam-
si do neznáma a Hanku zaskočil příval zmatených před-
stav. Svatba? Manželství? Rodina? Domácnost, děti, pláč,
kašičky, plíny... Posadila se a jala si větvíčku vyškubávat
z vlasů.

Sváťa polekaně sledoval její roztřesené ruce. „Jestli nechceš, nemusíme pospíchat. Klidně pár let počkáme.“

Hanka prudce odhodila větvičku i s několika vlasy, které si v netrpělivém gestu vytrhla. S nezvykle vážným výrazem se zahleděla příteli přímo do očí. Už sám pohled nevěstil nic dobrého. Věděl, že je zle, dřív než promluvila.

„Na co chceš čekat?“ Kolem úst se Hance zvlnila trpká vráska. „Nikdy se nehodlám vdávat! A nikdy nebudu mít děti! Rozumíš?“ Vstala, odkopla větvičku do vysoké trávy a svižným krokem zamířila mezi stromy přímo do lesa.

„Já netrpělivej trouba!“ uhodil Sváta pěstí do země a složil tvář do dlaní. Právě se dopustil hloupé, osudové chyby... a možná nenapravitelné. V posledních dnech se s Hankou cítili tak báječně, že si ani neuměl představit odmítnutí. Čím svou odvážnou dračí dívku tolik poplašil? Přece by se po svatbě mezi nimi nic nezměnilo.

Vstal a rozhrnoval trsy trávy, aby našel zapadlou větvičku, kterou nechal pro svou milou magicky rozkvést. Zdvihl ji a odstranil květy. Hančiny vlasy společně se dřevem bez přemýšlení zmuchlal do malé kuličky. Smotané dřevo téměř tepalo bolestí a spalovalo mu nitro. Obával se, že dostat u Hanky druhou šanci spadá do kategorie zázraků. A kdyby náhodou ano, v životě se o svatbě nezmíní, ani kdyby sama chtěla.

Loudal se územím jednorozců k Hančinu oblíbenému jezírku a doufal, že si s ním dívka přijde promluvit. Čekal však marně. Večer vyhledal jednorozce.

R'íhan s P'ujibem a L'galou ho už vyhlíželi. Vyslali mu vstříc vlnu pochopení a útěchy. „Pojď se mnou,“ vyzval ho R'íhan a oba mlčky kráčeli lesem, zatímco zapadající slunce barvilo oblohu doruda. V místě, kde obvykle studenti ze santarenské magické školy tábořili, jednorozec zastavil. Kývl hlavou k opuštěnému stolu, na jehož desce čekal kamenem zatížený papír.

„Než odešla, napsala ti vzkaz.“

Mladík rozechvělou rukou sáhl po papíru. Neblahá předtucha mu zauzlovala vnitřnosti.

Promiň!

Přemýšlela jsem o nás dvou a naší budoucnosti. Nejsem pro tebe ta správná partnerka. Nechci mít děti a nechci opakovat chyby mých rodičů. Byla bych stejně špatnou matkou jako

ta moje. To si žádné dítě nezaslouží. Sobecky jsem si tě přivlastnila, což je neomluvitelné. Jsi skvělý kluk. Máš nárok na víc, než mohu nabídnout já, proto odcházím. Můžeme se dál potkávat jako kamarádi, ale nic víc! Najdi si hodnou holku, která bude umět žít pro rodinu a milovat děti. Já toho nejsem schopná. Přeju ti hodně štěstí při hledání a slibuji, že na tvou budoucí lásku budu hodná. Zároveň jsem S'faideu poprosila, aby naše domluvené magické vzdělávání přesunula na jaro.

Loučí se

nyní už pouze kamarádka Hanka

P.S. Nepřemlouvej mě, nebylo by to nic platné. Jsem pevně rozhodnutá.

Sváťa sroloval papír a do očí se mu draly slzy. „Proč mi to dělá? Věřil jsem, že mě miluje,“ zavrtěl nešťastně hlavou. „Tak dlouho trvalo, než jsme k sobě našli cestu. Nic hezčího nás nemohlo potkat. I vy jste přece museli vnímat, jak se máme rádi.“ Pohlédl na jednorožce, který mu mentálně poskytoval útěchu, ale k náhlému rozchodu se nevyjádřil. „Nemohl by se někdo z vaší rodiny za mě přimluvit?“ zeptal se svého průvodce.

„Nechtěj to po nás,“ potrásl hřívou jednorožec, „její rozhodnutí je moudré. Dává ti svobodu, což je v našich očích dar nejcennější. Měl bys ho přijmout a zamyslet se nad její radou. Nezapomínej, že je H'anaríja napůl drak. Nemůžeš ji připoutat, omezovat a očekávat, že bude šťastná v obyčejném každodenním lidském životě.“

„Já vím. Máš pravdu,“ sklonil Sváťa hlavu. „Ale bez ní nebudu mít rodinu ani já. Nechci ji připoutávat. Klidně bych se staral o domácnost i o děti, zatímco ona by cestovala. Neumím si představit život bez ní.“

Jednorožec znovu nesouhlasně potřásl hřívou. „Moje rada zní: Zkus se odpoutat – na pár dnů, týdnů, na rok... Čas nabízí nové a nové možnosti a je jen na tobě, po jaké sáhneš.“

Sváťa se zdvořile rozloučil a přesunul se domů k otci, nevlastní matce a sestřičce.

Hanka zatím ležela oblečená v posteli ve svém velkém novém domě a nepřestávala brečet. V duchu si nadávala. Nemělas to dělat, vždyť ho miluješ, dorážely na její mysl emoce. Koukej se dát dohromady, jednalo se o správné rozhodnutí, bojoval proti sebelítosti rozum.

Nakonec nevydržela, vyběhla ven a přesunula se k jezeru u dračího hrobu. Doufala, že tu bude sama, ale na trávě odpočíval velký černý drak a při jejím příchodu líně zdvihl hlavu. „Už jsem si myslel, že nedorazíš,“ prohodil s hraným nezájmem.

„Plame?“ zamračila se Hanka. „Proč jsi tady?“

„Ále. Vyhlížím jednu malou hloupou holku, co si zbytečně komplikuje život.“

„Náhodou! Jednorožci moje rozhodnutí schválili.“

„Pche! Studené nosy, tvrdá kopyta, okoralá srdce. Vyprávěj si báje o lásce, a když o ni zakopnou ve svém stádu, rozum zatáhne rolety a místo slunečných dnů ti nabídnou ticho.“

Hanka se uvelebila u Plamovy hlavy a opřela se o jeho šupinatý krk. Obvykle jí blízkost dračího bratra přinášela úlevu, avšak tentokrát ji rozhodnutí tížilo tak hluboce, že bolest neustupovala a dál nepřetržitě tepala při každém nádechu i výdechu.

„Co bys řekla studené koupeli? Léčebné účinky zaručeny!“

„Dnes ne. Byla bych v pokušení se utopit,“ zamítla drakovu oblíbenou zábavu Hanka.

„Hm. Zajímavý nápad! A co potom? Založíme tady rodinný hřbitov?“ Dívka se zadívala do Plamova oka a náhle

jí došlo, že i draka cosi trápí. Přes své slzy si nevšimla jeho mrzutého rozpoložení.

„Koukám, že ani tobě není do smíchu, Plame. Nějaké potíže?“

„Zavři oči a uvolni mysl. Náladu na vyprávění nemám, ale v duchu s tebou projdu, co se mi přihodilo.“ Černý drak se zavrtěl a dívka nahlédla jeho očima do vzpomínek.

Hnízdo v obrožení

V první chvíli jí rozproudil krev pocit štěstí. Plam se díky závěrečným zkouškám zařadil mezi uznávané letce svého hnízda. Těšil se, až se pochlubí Hance, protože jinak neměl v dosahu nikoho blízkého, kdo by byl na něj pyšný. Strýc Hor se momentálně nezdržoval doma. Míval ve zvyku zmizet na neurčený počet měsíců a nebyl dostupný ani v rámci dračí komunikace.

Plam se proto vypravil za bratrem Zuřivým drápem. Přinejmenším jeho syn Fuentis strýčkovu návštěvu uvítá. Malé černé dráče bylo neuvěřitelně vnímavé, zvědavé a učenlivé. Dračí rodiče sice nepotěšilo, když zjistili, že ho Zuřivý plamen učí drobným magickým kouskům a nenápadně mu vtluká do hlavy základy lidské řeči, ale na druhou stranu si rádi odpočinuli od nutnosti hlídat neposedného potomka.

„Jdi mi z očí!“ zlostně zasyčel na bratra Zuřivý dráp, sotva ho spatřil před jeskyní. „Už Fuentise hlídat nebudeš!“

Plama nevlídné uvítání zaskočilo: „Co se stalo, bratře? Proč se zlobíš? Nic špatného jsme neprovedli.“

„Nic? Tomu ty říkáš nic?! Naučil jsi ho vyčarovat bránu!“

„Já? Zbláznil ses? Na tak složitou magii je moc malej,“ ohradil se Plam.

„Lháři! Kde jinde by kouzlo odkoukal, když ne u tebe?! Každopádně ho umí a pořád se přemísťuje za námi. A začíná být stejně divnej jako ty. Drak se má prát, bojovat s vrstevníky, trénovat křídla, a ne sedět na zadku a biflovat cizí řeči!“

„Copak nejsi rád, že Fuentise baví učení?“

„Koukej zmizet! Hlavně někam daleko, abych tě neměl na očích!“ vytlačil Zuřivý dráp svého bratra pryč od jeskyně a šlehl ho ocasem po křídle, až mladý černý drak zavrávorál. Plamovi nenadálý vyhazov úplně pokazil sváteční náladu.

Otočil se k jeskyni zády a chystal se důstojně odkráčet.

Vtom se do jeho mysli, stejně jako do mysli všech zdejších dračích obyvatel, zařízl ostrý tón poplachu. „Zachraňte vejce! Nenechte mláďata samotná! Vraždicí nepřítel pronikl do lóhyně!“

Plam se chystal vystartovat k ohrožené oblasti, avšak těžká tlapa na jeho ocase ho zbrzdila. Otočil se. Drápova jednooká hlava vyhlížela hrozivěji než jindy.

„Lítat sice umíš, ale bojovník nejsi! Zůstaň tady a hlídej Fuentise! Ale hlídej ho pořádně, jinak si mě nepřej!“ nařídil mu bratr a spolu s družkou vyrazil k ohroženému srdci dračího hnízda.

Řev rozzlobených ještěřů se nedal přeslechnout. Fuentis vystrčil hlavu ven a zazubil se na strejdu. „Pudu za tátou,“ prohlásil odhodlaně.

„V žádném případě! Zalez zpátky domů a opovaž se vystrčit nos,“ zatarasil mu černý drak svým tělem cestu.

„Chci za tátou,“ trvalo na svém mláďě.

„Až později!“ pokusil se Plam o přísný tón.

Dráček ho rozpustile rafl do tlapy a hbitě uhnul, aby unikl zaslouženému pohlavku. Plam se za malým dračím

uličníkem rozběhl do útrob jeskyně. Fuentis honičku pojal jako hru na schovávanou. Nebylo těžké ho najít. Občas vybafl zpoza rohu a uháněl dál. Náhle však ztichl a Plamovi nezbylo než zapojit magické schopnosti, aby vypátral jeho skrýš. Ke svému překvapení synovce odhalil těsně u vchodu do jeskyně.

„Stůj a čekej na mě,“ nařídil dráčeti, ovšem Fuentise ani nenapadlo, aby poslechl. Vystřelil ven dřív, než ho strejda mohl fyzicky zadržet. Plamovi přímo před očima zmizelo dráče v mihotavém oblouku brány. Dráp měl pravdu. Navzdory věku dráče instinktivně okopírovalo otcovo kouzlo. Kde ke své schopnosti Fuentis přišel? Že by zdědil magické nadání po babičce?

Plam se bez meškání přemístil k líhni. Jeho odhad byl přesný, ani se nemusel zdržovat sledovacími fintami. Popadl nezvedeného synovce za krk a šklubnutím ho otočil k sobě. Rozzlobeně na něj vycenil chrup: „Jestli ještě jed-

nou použiješ v mé přítomnosti bránu, aniž bys byl v ohrožení života, je mezi námi dvěma konec! Tady končí veškerá legrace! Nečekej, že ti pomůže slibování a přemlouvání. Ještě jednou, a už nikdy nepřekročíš práh mojí jeskyně! Jasně?!“

Fuentis nemohl ani pořádně polknout, jak pevně ho Plam svíral. Nakonec beze slova přikývl.

Černý drak ho pustil a rozhlédl se. U vchodu do líhně drželi stráž čtyři draci. Ostatní se právě přemísťovali někam pryč. V okamžiku, kdy stočil pohled zpátky na synovce, už jen zahlédl, jak malý Fuentis využil příležitosti a otevřenou bránou následoval členy bojové jednotky, do níž patřil jeho otec. Plam zaklel a bez váhání se vrhl za malým nezbedníkem.

Ocitli se na skalnatém území, které si svou členitostí v ničem nezapadalo s jejich dračím domovem. Podnikavé dráče mělo naštěstí tolik rozumu, aby si udrželo odstup od hlavní skupiny bojovníků a přikrčilo se za kamenným blokem. Z úkrytu opatrně vykukovalo, aby jeho zvědavým očím nic zajímavého neuniklo.

Mohutní černí bojovníci se vpředu roztáhli do půlkruhu a vzrušeně čekali na útočný řev vůdčího draka. Plam napínal oči, ale nepřítele, kterého pronásledovali, zahlédnout nedokázal. Marně pátral v paměti, zda v dračí komunikaci během poplachu někdo zmínil totožnost drzého narušitele. Ne, určitě ho nikdo nepojmenoval, to by nepřeslechl.

Narůstající zvědavost Plama postrkovala kupředu. Přestal dávat pozor na nezbedného synovce a obezřetně se sunul blíž a blíž. Využil terénu, aby pronikl těsně za záda dračího bojového uskupení. Stále nedokázal rozeznat podrobnosti. Cítil, jak jsou bojovníci rozzuření. Jindy by ho bojový mág vyhmátl už při průchodu bránou, nyní však byla veškerá jeho pozornost upřena do skal. Plama rozčilo-

valo, že nevidí, oč se jedná. Málem vyjekl, když mu synovec přišlápl ocas. Zamračil se na něj, ale zahnat ho v téhle chvíli nemohl. K Fuentisovu zklamání se žádný útok nekonal. Místo něj začali draci mezi sebou mluvit.

„Zatracenej slizkej červ! Úniková brána se nedá vystopovat!“

„Byl sám?“

„Nachytil celé hnízdo na prachspřistou iluzi. Dračí mor na něj! Už ho cítím! Za touhle provokací vězí člověk. Mimořádně schopný lidský kouzelník! Tak věrohodnou iluzi jsem v životě neviděl. A ke všemu odsud beze stopy zmizel!“

„Proč nás přilákal právě sem? K tomuhle kameni... Vidíš tamtu světlejší trhlinu s drápem? Co když ve skutečnosti nešlo o iluzi? Mohl patřit útočníkovi.“

„Nenechej se zmást. Klame všechny naše smysly. Dráp není zkrvavený a útočník měl menší tlapy,“ sípavě vydechl dračí mág ve snaze uklidnit svou zuřivost. „Ale jinak máš pravdu. Chtěl, abychom sem přišli a naservíroval nám pod nos tenhle zvláštní, magicky upravený dráp. Navíc je k němu připojený vzkaz.“

„Jaký vzkaz?“ ozvalo se zezadu, odkud draci zmíněný předmět nedokázali zahlédnout.

„Nezavání podobný výsměch Martisovou krví?“ vztekle syčel Zuřivý dráp.

„Totéž napadlo v první chvíli i mě,“ přikývl zamýšleně bojový mág, „ale struktura kouzla neodpovídá. Mrazí mě však při pomýšlení, že lidský kouzelník našel a zabil našeho odvěkého nepřítele.“

„Chci jeho krev!“ zaskřípaly drápy jednookého draka o skálu.

„Chceme jeho krev,“ sdíleli stejný nenávistný postoj i další černí draci.

„A co nám vzkazuje?“

Dračí mág zdvihl předmět do výše očí a nad skalami se zamlžil vzduch. V něm přítomní rozeznali obraz rytíře na koni. Mávl mečem, zvolna ho zastrčil do pochvy, sundal přilbici, opřel ji o hrušku sedla a otočil tvář k přihlížejícím.

„Tento vzkaz je určen uznanému staršímu vašeho hnízda. Předpokládám, že se toužíte utkat s narušitelem líhně. Jsem připraven vám setkání umožnit, ale jen za předem dohodnutých podmínek. Vyšlete svého bojovníka na náš turnaj. Pokud třikrát za sebou porazí vybrané rytíře, slibuji mu utkání se skutečným narušitelem. Ve všech případech půjde o souboj na život a na smrt a obě strany se zavazují, že za smrt v turnaji nebudou nárokovat pomstu. Naši podmínkou je, že vítěz smí s tělem poraženého naložit podle vlastního uvážení. Jako projev dobré vůle jsem ochoten hnízdu poskytnout za každý souboj pět zcela výjimečných drobností, jistě už tušíte jakých, vhodných pro další magické zpracování. Rovněž předpokládám, že jste otestovali sílu našeho mága a nebudete riskovat zbytečně utracené životy draků při přepadení rytířského řádu. Snad mezi sebou najdete dostatečně odvážného jedince, který se nezalekne našich rytířů a bude ochoten se s nimi utkat. Zavazuji se, že do soubojů náš mág osobně zasahovat nebude. Rytířům, kteří nemají magické vzdělání, je dovoleno při soubojích vlastnit magické vybavení a amulety. Bude-li s námi chtít uznaný starší jednat, tento předmět – magicky ošetřený dráp – mu umožní osobní rozhovor. Naši nabídku považujte za důvěrnou.“

Mrzný opar nad skalami se rozplynul a draci našťavaně mumlali mezi sebou o nadutosti lidských měkkýšů. Dokonce i Plama překvapila rytířova drzost. Jak si může dovolit nabízet drakům souboj v aréně?!

„Vydlobáme ty červy z brnění a vymačkanou krví pohojíme zem,“ zasyčel jeden z přítomných.

„Nepohnojíme,“ vztyčil hlavu bojový mág. „Copak vážně nemáte představu o hodnotě nabízené dohody? Tuhle záležitost musí posoudit rada našeho hnízda.“

„Chcete se paktovat s lidmi?“ znechuceně se ozvalo ze zadu. „Vždyť jsme černí draci!!!“

„Za takovou drzost z nich nadělám smaženou žoužel. Ukážu jim, jak černý drak drtí svoje protivníky!“ pohodil hlavou Zuřivý dráp.

Plam odtáhl Fuentise stranou do úkrytu za skálou a společně sledovali, jak bojová jednotka draků prochází bránou domů. Zadržel synovce, který jevil snahu se k nim nenápadně připojit.

„Chci za tátou,“ protestoval Fuentis, ale Plam ho za pacuku prudce otočil k sobě.

„Sklapni! Buď rád, že nás neobjevili.“

Dráče zmlklo a pozorovalo Plama, jak zkoumá skálu, kde ležel vzkaz.

„Měli pravdu,“ mumlal tiše sám pro sebe, „maskovací kouzlo opravdu připomíná Martisovu magii. Ale při bližším zkoumání jako by se jeho podstata měnila. Zvláštní! Velice zvláštní!“

Když se otočil, málem se přerazil o synovce, který mu byl v patách.

„Tady už víc nezjistíme,“ kývl na Fuentise a bránou přenesl sebe i synovce zpět do hnízda.

Ke vši smůle padli přímo do pracek Zuřivého drápa. Jak se dalo očekávat, nebyl po akci v nejlepší náladě a hned si svoji zlost vybil na mláděti a bratrovi. Fuentise popadl za krk a po Plamovi šlehl ocasem takovou silou, až se mladý drak ve snaze uchránit křídla převalil na bok.

Svým mládětem mrskl Dráp směrem k jeskyni. Dráče zasténalo, urychleně se zvedlo a hrabalo se pryč z otcova dosahu i dohledu.

Plam mezitím zaujal důstojnější pozici a připravil se k obraně, kdyby se ho bratr rozhodl počastovat dalšími ranami.

„Vážně si myslíš, že jsem o vás dvou nevěděl? Hlupáku! Ohrozil jsi Fuentisův život! Uznaný starší ti to pěkně spočítá! A jestli sebemenší zmínka o téhle trapné akci pronikne mezi lidi, označím tě za zrádce! Jsi hanba černejch draků – hodnej, ustrašenej a neschopnej uhlídat jednoho mrňouse,“ znechuceně nad bratrem mávl tlapou Zuřivý dráp. „Byl jsem hloupej, že jsem ti Fuentise svěřoval. Mýho syna ale dál kazit nebudeš! Naše rodina v tomhle ustrašeném Sistinově hnízdě nezůstane ani hodinu. Stěhujeme se jinam a opovaž se nás hledat. Zapomeň, že existujeme, a já zapomenu, že jsi stejné krve jako já. Klid' se mi z cesty.“

Plam se zahleděl do jediného bratrova oka, ale nenašel v něm kromě vzteku ani zlomek lítosti. Jasně. Dráp se už odmala chová jako pravý černý drak a na city si nepotrpí. Smutně zašilhal k otvoru jeskyně, v níž zmizel Fuentis, a přikývl: „Spolehni se, bratře. Nebudu vás hledat.“

Hanka se odtrhla od Plamových vzpomínek a zula si boty. „Tu koupel zřejmě potřebujeme oba,“ vyšplhala na dračí krk, kde vyčkala, až se Plam zdvihne a vzlétne. Přímo ze vzduchu prořízlo dračí tělo hladinu a Hanku ze hřbetu smetla rozčeřená voda. Chlad jezera pronikl jejím tělem jako ledový šíp. I po výstupu na břeh se celá drkotala zimou. Plam jí galantně pomocí magie vysušil šaty i dlouhé vlasy a pak do nich s rozkoší foukl, až se Hance rozlétly kolem hlavy.

„Nevím jak ty, ale já se cítím líp,“ pohlédla s náznakem úsměvu na černého draka a přitiskla tvář k jeho nozdram.

Dítě vám nedáme!

Když se Hanka večer vrátila domů, aktivovala své školní hodinky, nad kterými zatančil malý drak. O řadu rytířů zde však byla jen stručná zmínka. Dráček zarecitoval: „V čele společenství stojí velmistr, který osobně určuje, kolik rytířů bude do řadu přijato. Sedmý smysl není podmínkou přijetí, hlavní předností rytíře je síla a schopnost ovládat zbraně. Vznikají stále nová výcviková střediska, ale hlavní základnu má rytířský řád v Puraze.“

„Došlo k nějakým konfliktům či významným událostem v době, kdy jsem byla u jednorozců?“ zeptala se ještě.

„Byla zaznamenána potyčka mezi draky různých barev. Skupiny odmítly vměšování ochránců ani neudaly důvod konfliktu.“

Další zprávy už se Hance nezdály důležité, proto hodinky vypnula. Možná by je měla vrátit do školy a načas odcestovat někam hodně daleko. Dlouho do noci seděla před srubem, pozorovala hvězdy a trápila se. Bála se jít spát, aby ji noční můra nezatáhla do nepříjemných zážitků a bolavých vzpomínek. Najednou se jí do ničeho nechtělo. Neměla chuť se ještě někdy vracet ke školním úkolům, netěšila se

na kamarády, bála se otázek nejbližších přátel, zvažovala, zda se neschovat před celým světem. Nakonec přece jen vyhledala lůžko. Sáhla do police pro Terezčinu zapomenutou panenku, aby se cítila lépe.

Když ráno vracela panenku zpět, shodila na podlahu zastrčenou obálku. Byla určena do jejích rukou. Matně si vzpomínala, že ji na polici odložila před cestou k jednorožcům a úplně na ni zapomněla. S pachutí špatného svědomí ji otevřela.

„A do háje!“ zamumlala po přečtení a začala shánět seriózní oblečení.

Zhluboka se nadechla a vyrazila na periferii Ostenravy, aby se pokusila dát věci do pořádku. Ač se snažila ze všech svých sil, nesetkala se s pochopením.

„...ještě své rozhodnutí zvažte. Vítek má nadání a vzdělání mu uhradí škola. Nic vás to nebude stát.“ Hanka se snažila mluvit přesvědčivě, ale žena proti ní nevypadala vlídně ani co by se za nehet vešlo. Nezdálo se, že rozumí tomu, co se jí dívka tak naléhavě snaží sdělit. Nebo rozumět nechtěla.

„Proč jste tady zase? Jste jako neodbytné vosy. Kdy už nám konečně dáte pokoj?! Moje odpověď byla, je a bude pořád stejná – ne! Ne! A ještě jednou ne! A za tím si stojím. Koukejte to vzít na vědomí a vypadněte!“

„Copak nemáte svého syna ráda? Je věčná škoda zahodit jeho talent. Vyrůstala jsem v dětském domově jako sirotek. Magické vzdělání mi otevřelo dveře do světa plného možností. Uvažujte prakticky. S pomocí syna se vymaníte z chudoby, neohrozí vás hlad ani nemoci. Máte poslední příležitost zapsat Vítku do školy. Jinak ochránci jeho schopnosti zablokují a bude pozdě něco měnit.“

„Hele! Strčte si ty své propagační kecy... vy víte kam! Vítek s vámi nepůjde a basta!“

„Nemusí jít přímo se mnou. Vezměte ho na Ostrov volby sami.“

„Vypadněte!“

„Zavolejte ho a dejte mu možnost, ať se vyjádří on sám.“

„Žádná zparchantělá magie mi nesmí přes práh. Naše rodina byla vždycky svobodná a úplně normální. Takže se seberte a zmizte dřív, než na vás poštvu svého muže. A von si nebude brát servítky jako já, to mi věřte!“

Hanka zaváhala. Žena využila momentu, kdy dívka o krok ustoupila, a zabouchla jí dveře polorozpadlé chatrče přímo před nosem.

„Přemýšlejte,“ zvýšila Hanka hlas, aby ji bylo slyšet i přes dveře. „Co může chudinská čtvrť nabídnout malému klukovi? Do školy nechodí, žádné řemeslo se neučí, co z něj bude? Zloděj? Povaleč? A přitom dostal do vínku úžasné nadání!“

Žádné odezvy se však nedočkala. „Opravdu mu necháte zablokovat sedmý smysl? Jste vůbec jeho rodiče?“ zahalekala, ale pak jen bezmocně trhla rameny a s pocitem mizerně odvedené práce se vrátila bránou domů.

Na stole dosud ležel otevřený dopis ochránců.

*Vážená slečno Vronová,
obracíme se na vás jako na zástupce vašeho vychovatele, který je momentálně nedostupný. Jedná se o dosud nedořešený případ mimořádně magicky nadaného dítěte. Je nutné vyrozumět rodiče, aby očekávali návštěvu ochránce, který Vítkovi Nedomovi z obce Ostenrava přijde zablokovat magii, pokud jmenovaný letos nenastoupí do magické školy...*

S trpkou vráskou kolem úst pokrčila rameny: „Víc jsem udělat nemohla.“ Nezdar ji velice mrzel. Nechápala logiku Vítkových rodičů. Magie přece není nic děsivého. Dary by

se neměly bez rozmyslu házet do kanálu. Jenže ani Vron u těchto lidí před rokem neuspěl. Ve své zaslepenosti nejsou ochotni dopřát jednomu ze svých synů lepší osud. Vítek sice má rodičovské zázemí, ale co může rodina krtků nabídnout sokolíkovi? S povzdechem zastrčila dopis do poličky. Nenavštíví-li Vítek Ostrov volby, přijde o svůj sedmý smysl. Možná už ho částečně používá a bude mu chybět. Nejspíš měla uplatnit víc diplomacie, nebo rodiče lépe motivovat... Osud malého chlapce jí nešel z hlavy. Vyroste z něj žebrák nebo zlodějíček? Hanka cítila vinu za své selhání. Další věc, kterou pokazila! Každopádně by bylo potřeba zjistit, co té nabídce říká sám Vítek.

Vypálená vesnice

Následující tři dny strávila Hanka na návštěvě u svého trpasličího profesora. Pomáhalo jí, že během té doby neměla čas myslet na hlouposti. Dostala za úkol vložit do připraveného kamene kouzlo návratu domů. Rozhodla se, že kamínek nebude pro ni, ale pro profesora Rohana. Zpočátku si myslela, že naprogramovat oblázek, aby kdykoliv a kdekoliv otevřel bránu a dotýkající se osobu přemístil do školního areálu v Pasteku, je nad její síly. Ale když si akci rozepsala krok po kroku a v duchu si každou část podrobně promyslela, vyžádala si od svého profesora jen jednu jedinou radu. Jakmile jí popsal, jak překonat ochrany školního areálu, vtiskla ostatní záležitosti do připraveného magického kamínku jednu po druhé. Sice nad svou prací strávila dva dny, ale nakonec byla sama se sebou spokojená. A profesor Rohan uznale pokýval hlavou. „Dobrá práce, děvče. Už moje vedení nepotřebuješ a od Pastecké magické školy získáváš nejvyšší osvědčení k výrobě artefaktů. Gratuluju. Tvůj kamínek si nechám. Až mě v Santareně uzemní Zachariášova medovina, dost možná po něm rád sáhnu.“

„A mohu někdy požádat o konzultaci, kdybych si nevěděla rady?“ nechtěla Hanka ztratit kontakt s trpasličím odborníkem a přítelem.

„Milá zlatá, ani já neznám všechno. Existují předměty nerozluštitelné i pro mě. Jeden jsem ti na rozloučenou připravil. Jedná se o mimořádně starý amulet. Jediné, co se mi o něm podařilo zjistit, je, že všechny zasazené kamínky svým účinkem násobí sílu celého artefaktu. Jó, kdysi bejval pěkně silnej.“

„Takový dar nemohu přijmout,“ zálibně spočinula zrakem na historickém náhrdelníku, který její profesor vylovil z jedné ze svých četných kapes. „Musí mít obrovskou hodnotu,“ dodala, když si ho prohlédla zblízka. „K čemu sloužil?“

„Toť právě otázka!“ ušklíbl se profesor. „Já si na téhle cetce vylámал zuby. Proto ti ji dávám. Třeba jednou zjistíš, k čemu sloužila. Navíc má schránku, ve které cosi podstatného chybí.“ Trpaslík se dotkl zadní strany závěsu, kde se otevřel prostor jakoby na obrázek. „Pokud tuhle hádanku rozlouskneš, dej mi vědět. Navrhnu, aby tě v Pasteku zaměstnali jako učitelku.“

„Hlavně to ne!“ zasmála se Hanka a jemně přejela svými prsty po drahých kamenech náhrdelníku. I po letech z nich sálala mocná magie.

V neděli večer se vrátila domů. Nechtělo se jí vařit večeri sama pro sebe. Vlastně ani neměla chuť k jídlu. Opět na ni dolehl smutek a osamělost.

Vtom se rozhoupal zvoneček v rohu pod hodinami. Jeho cinkání naznačovalo, že ji zve Zachariáš na večeri. A protože zvonil déle než obvykle, Hanka poháněna zvědavostí vyrazila do Kouzelných zahrad. U stolu na verandě seděl Rafan se zamyšleným výrazem. Uvítal ji pousmáním, které mělo k obvyklému vřelému úsměvu hodně daleko.

„U vás doma všechno v pořádku?“ Hanku jako první napadlo, jestli nemá potíže ve vztahu s Andělou nebo v práci.

„V pohodě,“ zamumlal lakonicky, čímž upoutal její pozornost a Zachariáš za jeho zády významně stáhl obočí.

„Ulítly ti včely?“ přistrčil před zadumaného mladíka korbel piva.

„Žádný včely,“ zavrčel kamarád, „odpykávám si praxi u Cintariona. Být mu celej den k dispozici je extrémně vysilující.“

„Nařídil ti přepisovat příručku?“ ušklíbl se trpaslík.

„Naštěstí má jiné starosti. Pověřili ho vyšetřováním jednoho zapeklitého případu.“

„Něco složitějšího než krádež jablek na zahradě?“ popíchovala kamaráda Hanka.

„Copak ty nic nevíš?“ zakabonil se na ni. „Černí draci především vypálili malou osadu a zabili při tom dva lidi.“

„Černí draci? Koho zabili? Obyčejné vesničany?“ podívala se. „A důvod?“

„Svým způsobem nejasný. Mluví se o sporném území. Draci prohlásili, že je údolí jejich, což je samozřejmě nesmysl. Totožnost lidí neznám, mrtvé si vzal Cintarion na starost osobně.“

„Ale aby vesnici vypálili jen tak bez varování...?“ zapochovala Hanka. „Jak se k případu postavil Cintarion?“

„Celé odpoledne jsme hledali po knihovnách a archivech zmínky o vlastnictví onoho problematického kousku země, což je v neděli obzvlášť komplikované.“

„Chvályhodná činnost,“ zajiskřilo v trpaslíkových očích pobavení.

„Všichni mlží a já nechápu proč. Na údolí je něco setsakra divného.“

„A co?“

„Sám nevím. Nebyl čas. Ohořelé zbytky jsem si stihl prohlédnout jen letmo. Pozůstatky osady jako by ani nepřipomínaly vesnici. Na spáleništi nás přivítal správce, ač už není široko daleko co spravovat...“

„On se nebojí návratu draků?“ podivila se Hanka.

„No právě!“ Rafan si zamyšleně kousal ret. Zachariáš ho vzal za rameno a otočil k sobě.

„Být sebou, nechám planýho mudrování, seberu Hanku a Sváťu a skočím si vypálené údolí ještě jednou obhlédnout,“ navrhl trpaslík.

„Kde je vůbec Sváťa?“ ohlédl se udiveně Rafan.

„Kde by byl? Doma!“ snažila se, aby se jí netřásl hlas. Přesto si vysloužila kamarádův podezíravý pohled.

„Tak ho zavolej. Měl by se tam vypravit s námi.“

„Vždyť je tma,“ namítla Hanka.

Trpaslík se ušklíbl: „Tím líp. Divný věci ve tmě víc vyniknou.“

„A víš, že máš pravdu, Zachu,“ ožil náhle Rafan a hrábl po tulíkovi, který se jako obvykle seznamoval na stole se vším, co jim Zachariáš naservíroval.

„No dobrá,“ neochotně vstala ze židle Hanka, „skočím se převléknout do něčeho, co se může umazat od sazí. Sejdeme se na zahradě.“

Sváťa se po jejím zavolání objevil téměř okamžitě. Když spatřil staršího bratra a dozvěděl se, oč běží, jeho rozjasněný pohled poněkud pohasl.

Rafanova brána vyústila v malebném údolí, lemovaném vápencovými skalami a listnatým lesem. V měsíčním světle působilo spáleniště téměř přízračně. Hance okamžitě došlo, co se jejímu kamarádovi nezdálo. Vypálené budovy nepřipomínaly domky, ale spíš ubytovny. Uprostřed údolí ji zaujala zvláštní plošina s nepřírozeně rovným povrchem. Na ní se povalovalo pár spálených klacků. Vedle plošiny

čnely zbytky divné ohořelé stavby, jejíž účel nedokázala odhadnout.

„Kde trčí ten tvůj správce?“ rozhlížela se Hanka a nedařilo se jí objevit žádné příhodné místo, kde by muž mohl přespávat.

„Jako by se vypařil. Není tady.“

„Stejně už nemá co hlídat.“

„Pojďme se rozhlédnout kolem svahů,“ vybídl je Sváťa, „jestli tu neměli podzemní prostory na skladování potravin. Já osobně bych si tady jeskyni na zásoby pořídil.“

„Běžte sami,“ mávla na ně Hanka, „já zatím vyzkouším vizualizaci.“

Usadila se na nejméně špinavé místo a upřela zrak na trosky neobvyklé stavby. Schoulila se do relaxace a vrátila se v čase o půldruhého dne zpět. V mysli se jí začaly rýsovat lavice v několika řadách nad sebou a nad nimi deska s řadou vyvěšených erbů. Víc zahlédnout nedokázala. Vtom se vizualizační kouzlo zvrtilo a do mozku se Hance zabodly zvláštní útržky obrazů. Draci umírali v bolestech a hůl moci zajiskřila a rozpadla se v prach. Ruka, která ji držela, zčernala v dračím ohni. Hanka prudce potřásla hlavou, aby se odpoutala od kouzla. Promnula si oči a vrátila se do reality.

Hlediště? A před ním prostor pro divadlo? Nebo pro zápasníky? Ne. Pro zápasníky by stačil menší plac. Muselo by se jednat o klání dvou či více skupin bojovníků. Tomu by odpovídaly i vyvěšené malované štíty. Ale proč se jí do mysli pletli umírající draci?

„Hanko! Pojď sem!“ vytrhl ji z myšlenek Rafanův hlas. Zněl naléhavě. Vyskočila a svižně vykročila směrem, odkud se ozval.

„Kde jste? Nevidím vás,“ snažila se ve skále najít průchod.

„Tady,“ ozval se Sváťa téměř vedle ní. Vstup do skály byl magicky zamaskován. Přítel ji vtáhl dovnitř a velice rychle ji pustil, jako by se při dotyku s její rukou popálil. Rafan právě zapaloval svíčky na stěně. Odrazová plocha za svícem rázem osvětlila prostor. Nalézali se uprostřed rozlehlého skladiště. Kolem byly vyskládané bedny s potravinami. Sváťa nad plamenem svíček zažehl dvě přenosné pochodně a jednu podal bratrovi. Kousek dál Hanka zahlédla svazky šípů, luky a kuše. Za nimi byly vyskládané kmeny mladých stromků. Jako by vesničané všechno cennější přenesli sem. První přílehlá chodba je dovedla do improvizované kovárny. Podél stěn někdo vyskládal primitivní meče, potlučené a opakovaně spravované přilby s chráničem obličeje, zprohýbané štíty, kování na koně a vysoká sedla.

„Koně? Oni tu měli koně?“ zarazily Rafana uskladněné předměty podobně jako Hanku.

„Pojďte sem! Tohle musíte vidět,“ mával na ně Sváťa z vedlejší chodby. Hanku zamrazilo, když ji zadržel a postrčil dopředu Rafana, aby šel jako první. Vstoupili do jeskyně plné kůží. Některé byly nařezané a připravené ke zpracování. Na stojanech viselo i pár kožešin a na polici zahlédla vycpané ptáky. Kousek dál dokonce našli na dřevěném podstavci kvantera. Nijak vábně zdejší prostory nevoněly.

„A kruci,“ zaslechla vydechnout Rafana, který došel k poslednímu výklenku. Sváťova ruka křečovitě uchopila dívku za rameno. Učinili posledních pár kroků a světlo obou pochodní zahnalo tmu.

V Hance by se v té chvíli krve nedořezal. Kdosi do prostoru vyskládal cáry dračí kůže. Černé šupiny působily zlověstně. Rafan několik čerstvě stažených kůží nadzvedl a přiblížil pochodeň k jedné, která měla výrazně menší šupiny. Kůže dračího mláděte! Tohle nevypadalo dobře. Viditelně tu umírali nejen lidé, ale i draci. Dokonce mládě! Proč

proboha? Zjevně existoval pádný důvod, proč draci osadu vypálili.

„Ještě jste neviděli všechno.“ Svátův hlas zněl suše a přiškrceně. Nasměroval Hanku k rozšířenému místu za kůžemi. Zde ji pustil, podal jí pochodeň a s námahou odhrnul plachtu, do které bylo zabaleno cosi velikého. Páchnoucí dračí hlava! Dračí hlava s jedním okem. Tohle je přece Plamův bratr Zuřivý dráp! Přesněji řečeno jeho hlava. V Hance jako by se zadrhl život. Bez hnutí a beze slova zírala na nepochopitelnou trofej, kterou sem kdosi ukryl. Ve své mysli ucítila Plamovu přítomnost. Zprostředkovala dračímu příteli pohled do jeskyně, v níž se nacházeli. Její šok se znásobil. Sváťa jí musel z ruky sebrat pochodeň, aby si kůži nepokapala hořící smůlou. Ani Rafan nenalézal slova, kterými by okomentoval děsivý nález.

Zuřivého drápa Hanka neměla ráda. Ale v poslední době ji neohrožoval, dokonce si založil rodinu. Naprosto nechápala, kdo ho mohl připravit o život, aniž by tím zburcoval celou dračí komunitu.

Plam dlouho nic neříkal, Hanka tiše sdílela jeho smutek. Po chvíli jako by se probudil.

„Proč i Fuentes? Ani nestačil vyrůst...“ začínal se zlobit. „Musím předat zprávu Sistinovi,“ upozornil Hanku a stáhl se z mentálního kontaktu.

„Tyhle okrouhlé šupiny pravděpodobně patřily dračici,“ zkoumal Sváťa nález podrobněji, „zatímco tamhlety protáhlé se barvou shodují s hlavou Zuřivého drápa. Podle toho, co vidím, museli zabít celou dračí rodinu.“

„To by nemělo být v lidských silách,“ mumlal nespokojeně Rafan. „Pojďme na vzduch,“ navrhl, když zahlédl, jak si Hanka nervózně omotává vlasy kolem prstů.

„Co máš v plánu udělat?“ zeptal se Sváťa Rafana, když se vysoukali ven pod noční oblohu.

„Hned ráno svůj objev nahlásím Cintarionovi. A pokusím se sehnat vizualistu, aby zjistil, co se tu odehrálo.“

„Sestřičko...“ kontaktoval Hanku na mentální úrovni Plam.

„Tak co? Už jsi Dráповu smrt oznámil vašemu hnízdu?“

„Ano.“

„A?“

„Sistin mi nařídil, abych o téhle záležitosti s nikým nemluvil. A abych o totéž požádal i tebe.“

„Cože? Chceš říct, že o Dráповě smrti věděl?“

„Ano. Prý byl zabit nejen on, ale i celá jeho rodina a dva příbuzní jeho družky... a taky mě ujistil, že nyní jsou veškeré účty vyrovnány a nemíní tolerovat žádné další odvetné akce. Doporučil mi, abych se držel stranou.“

„Co se děje, Plame? Kdo Drápa zabil? A proč?“ Hanku znervóznilo, když se její dračí bratr nečekaně odmlčel.

„Opustil hnízdo a možná chtěl vetřelcům ukázat, že za drzost se platí.“

„Přece by na takovou akci nebral Fuentise.“

„Nezapomínej, že synovec uměl okopírovat otcovu bránu. Možná se nechtěně připletl do konfliktu.“

„Asi máš pravdu. A matka se svými příbuznými vyrazila za ním. Ale kdo je zabil?“

„Sistin vyhlásil za přísně důvěrné nejen události kolem napadení líhně, ale i okolnosti bratrovy smrti. Nikdo u nás o nich nemluví. Raději se o tom, co víš, nezmiňuj ani ty.“

„Od uznaného staršího vašeho hnízda bych očekávala přinejmenším vyhlášení bojové pohotovosti. Jeho smířlivé chování mě zaráží.“

„Záhada, co? Mám v plánu tomu přijít na kloub. Ochráncům vyřídí, že černí draci neplánují žádné další nálety na lidská sídla.“

Hanka tlumočila vyjádření draků Rafanovi. Viditelně se mu ulevilo.

„Už jsem se bál, že se na obzoru klube válka s draky. Navíc má Cintarion vzácný dar všechna diplomatická jednání totálně pohnojit.“

„Proto s ním asi poslali tebe,“ usoudil Sváťa.

Plni dojmů se přesunuli domů.

Plavíkova volba

Třetí den se u Hanky ve srubu zastavil Rafan.
„Jak pokračuje vyšetřování?“ hořela zvědavostí.
„Sváťa tu není?“ rozhlédl se udiveně a podezíravě
si Hanku změřil. „Co se mezi vámi dvěma stalo?“
„Nehodíme se k sobě. Ale zůstaneme kamarády.“
„Co ti brácha provedl?“
„Nic.“
„Hanko! Jak dlouho se známe?!“
„Požádal mě o ruku...“
Rafan protočil oči v sloup. „A ty?“
„Nikdy se vdávat nebudu! Ani zakládat rodinu!“
„Mě z vás asi klepne. Oba jste pěkní mamlasové,“ zavrtěl
nechápatě hlavou a přátelsky objal Hanku, která se rozbře-
čela. „Utři si slzy a poslouvej. Dnes večer přiveď Svátku k Za-
chariášovi na večeri. Potřebuji si s vámi promluvit.“ Ucítil,
jak ztuhla, a jemně ji od sebe odstrčil. „Ne o vás dvou. O prá-
ci,“ ujistil ji, když k němu zvedla oči. Dotkl se Hančina trika,
a když sklonila hlavu, cvrknul ji do nosu. Ohnala se po něm.
Se smíchem uhnul a hbitě se protáhl otevřenými dveřmi.

Tentokrát jim Zachariáš naservíroval dlouhé jehlice, na
nichž vonělo nádherně propečené maso, barevně prolože-

né zeleninou. Špíz musel servírovat na prkénkách, protože žádný talíř nebyl dost velký. Tulík oždiboval různé druhy zeleniny. Pak si ale kousl pálivé papriky a lital po celé verandě. Nakonec skončil s hlavou v korbelu piva.

„Ty ale vypadáš!“ Sváťa ho se smíchem vytáhl za ocásek. „Na. Zajež to,“ nabídl mu sušenku, ale Plavík kýchal a prskal ještě další dvě minuty. Poklidnou atmosféru večere poněkud narušovalo stoupající napětí.

„Povíš nám už konečně, jak jste daleko s vyšetřováním,“ dloubla Hanka do Rafana, jakmile dožvýkal poslední sousto.

„Hotovo, konec zvonec, dál není co řešit. Cintarion případ uzavřel a zprávu zanesl do archivu,“ sáhl kamarád po džbánu.

„Páni! Výkonný chlapík,“ pokývala Hanka uznale hlavou a Rafan překvapeně zaostřil pohled, aby se přesvědčil, nakolik vážně míní svá slova.

„A k jakému závěru náš statečný ochránce dospěl?“ vyvídala.

Rafan se ušklíbl. „Verze podle svědectví zúčastněných popisuje událost zhruba takto: Jednooký černý drak svévolně napadl výcvikové středisko rytířů a byl vážně zraněn. Drakova družka s mládětem mu přispěchala na pomoc a krátce nato se objevili další její příbuzní. Spálili všechno, co zahlédli. Navzdory tomu zahynuli pouze dva lidé, ostatní se stihli ukrýt. Nakonec kouzelník draky zahnal. Po boji se obě strany domluvily na vzájemném srovnání účtů a podmínkách neútočení.“

„Vážně všechno proběhlo, jak popisuješ?“ zapochyboval Sváťa.

„Co já vím... Vizualizace vázly. Celá záležitost je záměrně zamlžená. Lžou draci, lžou lidé. Nicméně všichni jsou s verdiktem srozumění a ochránci dostali od draků svolení, aby bylo spálené území znovu osídleno lidmi.“

„Smířlivost a vstřícnost při jednání mi k černým drakům vůbec nepasuje,“ mnula si Hanka zamyšleně bradu, „copak je asi ve hře?“

„Něco určitě. Mezi ochránci jsem zaslechl drby o potyčce mezi černými, zelenými a růžovými draky. Poněvadž se ale lidí netýkala, ochránci se do podrobnějšího vyšetřování nehrnuli.“

„K místním potyčkám dochází často,“ pokrčila rameny Hanka.

„Jistě,“ ušklíbl se Rafan, „ale obvykle se vzájemných strkanic neúčastní padesát draků.“

„Tolik?“ vykulil oči Sváťa. „O co jim šlo?“

„Dva moji kolegové se pokoušeli něco zjistit, ale draci zahladili stopy a postarali se, aby na místě konfliktu žádná výzvědná magie nefungovala.“

„Zajímavé. Zajímavé a znepokojující,“ doplnila Hanka.

„Nejvyšší rada kouzelníků dospěla ke stejnému závěru. Na pokyn nadřízených proto vyrážím na utajenou misi. Dokud neskončí, vůbec mě nekontaktujte. A kdybychom se čirou náhodou setkali, předstírejte, že mě neznáte. Dva z našich lidí už byli odhaleni. Vůbec není snadné se vetřít do blízkosti rytířů a zjistit, co se mezi nimi a draky odehrává.“

„Na jak dlouho mizíš?“

„Zatím nevím. Pokusím se k rytířům dostat oklikou. Vrtá mi hlavou, jak přesvědčují draky, aby jim šli na ruku. A ještě něco. S Plavíkem bych byl příliš nápadný. Všichni by hned poznali, že ovládám sedmý smysl. Pohlídáš mi ho, Sváťa, prosím?“

„Proč ho nesvěříš Anděle?“

„Protože on si vybral tebe.“

„I ty jeden mlsoune,“ pohládl Sváťa tulíka, který hbitě přešplhal na jeho rameno.

Rafan svého malého průvodce podrbal pod bradou a zdvihl se k odchodu.

„A Plamovi vyříd,“ otočil se k Hance, „ať se rytířskému řádu vyhýbá velkým obloukem.“

„Jasně. Ale jak ho znám, určitě se zbrkle do žádných bojů nepohrne.“

„V to doufám. Rytíři jsou teď mezi lidmi neuvěřitelně populární. Nejspíš nová móda. Kluci bez magie se hrnou do rychlokurzů pro turnajová klání místo toho, aby se učili něco užitečného. Chovatelé koní si mnou ruce a prodávají teď zvířata za dvojnásobek běžné ceny. Bez koně totiž žádného uchazeče do rytířského řádu nepřijmou.“

„Říkáš – kluci bez sedmého smyslu? A proč by se jim draci měli vyhýbat?“

„Aby nedopadli jako Zuřivý dráp.“

„Nesmysl! Člověk bez magie si s drakem neporadí.“

„Rytíř ano! Právě proto hodlám tenhle vzkvétající rytířský řád proklepnout.“

„Budu ti držet palce,“ usmála se Hanka a kývla příteli na rozloučenou.

Rafan se ještě na odchodu otočil a spiklenecky mrkl na Svátku:

„A ty, brácho, pořádně hlídej nejen Plavíka, ale i Hanku, ať se v mé nepřítomnosti nepřimotá někomu pod nohy.“

Hanka zalitovala, že se k němu nemohou připojit. Utajené posláním vypadalo nadmíru zajímavě.

Po krátkém handrkování se Svátkou se uvolila na pár dní navštívit útulek pro nemocné magické tvory. Ubytovala se u kamarádky Pauly.

Už během prvního dne se Hanka nezastavila. Uhlídat Svátkovu sestru Aničku a zároveň být užitečná v útulku se ukázalo jako mimořádně náročná disciplína. Holčička chtěla u všeho být a ničeho se nebála. Práce kolem zvířat Hance

vylepšila náladu. Večer byla utahaná jako kotě a těšila se na postel. Ačkoliv se podle svého názoru tvářila normálně, kamarádčinu pozornému zraku neunikla změna vztahu mezi ní a Sváťou. Ještě toho večera si na svou přítelkyni došlápla.

„Ježkovy voči! Chováš se jako vyplašená dryáda,“ spráskla ruce Paula, když Hanka dovprávěla.

„Jednorožci moje rozhodnutí schvalují.“

„Copak jsi nějaký kopytnatec? Vezmi rozum do hrsti, holka. Lepšího kluka, než je Sváťa, těžko najdeš.“

„Jenomže já prostě nejsem rodinný typ.“

„Plácáš hlouposti. Za pár let změníš názor a budeš hořce litovat, že jsi zapudila nejlepší partii na světě.“

„Zaslouží si víc, než mu nabídnu já.“

„A víš, že s tebou začínám souhlasit?“ rýpla si Paula.

„Cože?“ zbystřila Hanka a pohlédla podezřívavě na kamarádku.

„Máš pravdu. Sváťa si zaslouží holku, která bude umět ocenit jeho chápavost, jemnost a dobrou náladu.“

„Jsi ty vůbec moje kamarádka?“

Paula se zasmála a přikryla dlaní Hančiny ruce. „Nebud' labuť a začni poslouchat instinkty.“

„Mám se ke Svátovi vrátit?“

„To záleží na tom, jestli ho miluješ. Dej si načas, ono se to všechno nějak vyvrbí.“

„Bojím se, že se mnou nebude šťastný.“

„A co? I ty máš nárok na pěkné chvíle. Nekomplikuj situaci zbytečným přemýšlením.“

„Jsem husa,“ uznala Hanka a hřbetem ruky rozmazávala slzy, kterým nedokázala poručit.

„Nebreč, nebo se rozbřečím s tebou,“ zakabonila se na ni Paula a nakonec Hanku objala.

Útěk z domova

Ráno se Hanka ještě ani nestihla rozkoukat, když do Paulina domku vtrhl Sváťa. Tulík z jeho ramena seskočil přímo na stůl, kde Paula pro svou širokou rodinu prostírala snídani.

„Je tady Pohromak a shání tě,“ kývl na Hanku.

„Co mi chce?“ zamračila se otráveně, ale už se zvedala, aby si s nevlídným kouzelníkem promluvila venku. Pohromakova návštěva pokaždé věstila potíže. Sváťa šel Hance v patách, aby o něco nepřišel. Ostatní přihlíželi zpovzdálí, lehce nervózní z návštěvy vlivného zachmuřeného ochránce.

Aniž by opětoval pozdrav, hned Hance suše oznámil: „Máš průšvih, mladá dámo.“

„Jaký?“ nebyla si vědoma žádného prohřešku.

„Rodina z Ostenravy tě obvinila, že jsi vyštvala z domova jejich syna Vítka.“

„Jak na takový nesmysl přišli?“

„Kluk zmizel krátce poté, co ses o něj zajímala. Hodláš snad popřít i tohle?“

„Vítek je mimořádně nadaný, chtěla jsem, aby ho poslali na studia do magické školy,“ dotkl se Hanky komisioní tón. „Rodiče podali oficiální stížnost?“

„Ne. Ale když jsem je navštívil, abych klukovi zablokoval sedmý smysl, řvali na mě, což nemám rád.“ Pohromakovi sršel z očí hněv. Hanka pohledem neuhnula a zamračený výraz mu vracela. Kouzelník se ušklíbl: „Rozhodně nemám čas toho pancharta honit bůhvíkde. Co sis nadrobila, to si taky vylížeš. Koukej toho mrňouse najít, a až ho dotáhneš domů, ozveš se mi, abychom s tímhle posledním Vronovým restem skoncovali. Rozumíš?!“

„A nebylo by fér se zeptat přímo Vítka, jestli by přece jen raději nezvolil školu?“ vmísil se do hovoru Sváta.

„Slovo rodičů je pro mě rozhodující,“ odsekl Pohromak. „Ale když už se nabízíš, pomoz Hance toho spratka najít. A pro mě za mě si klidně pokecej i s jeho rodinkou. Jen se-bou hoďte, ať mám tuhle záležitost co nejdřív z krku.“

„Co tady řvete na mého syna?!“ objevil se Pohromakovi za zády Svátův otec Dundar.

„Klid, tati, nevyšiluj. Já Hance rád pomůžu,“ snažil se Sváta zažehnat konflikt a přidržel tátu za loket.

„Takže jsme domluveni,“ znovu se zachmuřeně ušklíbl ochránce, a aniž by věnoval sebemenší pozornost přihlížejícím, důstojně odkráčel.

„Divím se, že mu ten jeho pohrdavej ciferník někdo neupraví pěstí,“ mumlal nespokojeně Dundar. Hanka s ním v duchu naprosto souhlasila.

„Nemáme vám pomoci hledat?“ hned se nabízeli strážci z rezervace Magický les.

„Jste hodní, ale není třeba,“ s díky odmítli nabídku a šli si sbalit věci. Předpokládali, že najít malého kluka bude snadné a rychlé. Jen budou muset ještě jednou navštívit jeho rodiče, aby se ujistili, zda se mezitím nevrátil domů.

Na jednu stranu byla Hanka ráda, že mohou se Svátou dělat něco společně, ale na druhou ji trápila nejistota, jak zareagovat, kdyby znovu přišla na přetřes otázka, kam se má

posunout jejich citový vztah. Momentálně však měli jiné starosti. Ocitli se tvář v tvář Vítkově matce. Za ní se zjevil chlap s postavou přerostlého medvěda. Ani se při své výšce nemusel tvářit výhružně, úplně stačilo, jak tam stál a díval se.

„Kde je Vítek?“ obořila se na Sváťu matka.

„Došlo k omylu, madam. Za útěk vašeho chlapce nemůžeme. Možná se jen někam zatoulal nebo se bojí vrátit domů.“

Žena si dala ruce v bok: „Tak zaprvé, mladíku! Neříkejte mi madam! A zadruhé – můj kluk by nikdy z domova neutekl!“

„Uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom vaše dítě našli.“

„Právě vy? Ani náhodou! Nevěřím vám! Místo pomoci na nás hodíte, že se o Vítku špatně staráme! No jasně! Co jiného bych mohla od ochránců čekat?! Chudáky akorát obviňují a buzerují! Vůbec nic po vás nechci! Zmizte!!! Vypadněte z mého života a už se neukazujte! Najdeme si Vítku sami.“

Žena postrčila kupředu svého muže. Obrovitý chlap opřel svou dlaň o Sváťovu hrud' a vytlačil návštěvu dostatečně daleko, aby mohl zavřít dveře.

„Ta má teda nabroušeno,“ vydechl Sváťa, „ale máme kliku. Dá se říct, že odvolala požadavek, abychom Vítku našli.“

„Jestli ale utekl kvůli tomu, že slyšel, o čem jsem jednala s jeho rodiči, mám jeho zmizení na svědomí,“ vyčítala si Hanka. „A navíc je tu ten Pohromakův požadavek. Prostě ho najít musíme, ať se nám to líbí, nebo ne.“

Sváťa zašilhal ke dveřím zchátralého stavení. „No, hodil by se nám kousek jeho oblečení nebo oblíbená hračka...“

„Já už rozhodně klepat nebudu,“ oponovala Hanka a ani její kamarád nevypadal, že by se mu do podobné akce chtělo. „Ale tamhle za tím keřem nás pozorují nějakí kluci. Asi Vítkovi sourozenci,“ dodala.

„Dáte si sušenku?“ zahalekal na ně Sváťa a sáhl do kapsy. Nahmatal tulíka a půlku poslední sušenky z celého balení. Dva starší kluci utekli a zůstal jen nejmenší prcek s vykulenýma očima. Váhavě přijal nabízenou sladkost a hned ji šoupl do pusy. „Povíš nám, kde je Vítek?“ dřepł si Sváťa, aby na prcka lépe viděl.

„Ce mít koně a bunění,“ zamumlal s plnou pusou. V okamžiku, kdy Hanka postoupila o krůček k němu, jako by se vylekal. Než mrkli, už pelášil za staršími sourozenci.

„Nezkusíme se zeptat někoho staršího?“ rozhlédla se Hanka a vykročila po nerovné prašné cestě plné odpadků.

Narazili na stařenu před polorozpadlou boudou. Dívala se po nich nepřítomným pohledem a neodpovídala. Zvolna došli k útulku pro nemajetné a nemohoucí. Pár lidí tu přešlapovalo, neboť se právě rozdělovala řídká polévka. Ti zdvořilejší jim kývli na pozdrav, jinak před nimi zdejší chudáci klopili oči a otáčeli se zády ještě dřív, než se dostali do jejich blízkosti.

„Tohle je nanic,“ konstatoval Sváťa a plácl přes ruku dotěrného klučinu, který se zezadu natahoval k jeho kapse, „jestli chceme něco vypátrat, musíme zvolit jinou taktiku.“

Odtáhl Hanku stranou a přesunul se s ní do Santareny.

„Zaběhni k Zachariášovi a popros ho o jídlo zhruba na týden, vezmi jen to nejobyčejnější, co nevzbudí pozornost – jako chleba, placky, uzenou rybu, sýr. Já se mezitím postarám o vhodný převlek, abychom mezi žebráky a zlodějíčky nebudili podezření.“

„Myslíš, že to při hledání Vítka pomůže?“ zapochybovala Hanka.

„Oblékni si nějaké jednoduché pytlovité šaty, pokud možno špinavé a smradlavé.“

„Hele Svatoušku, já pro tebe udělám hodně, ale dobrovolně se do ničeho špinavého a smradlavého neobléknu.“

„Trochu sazí na krku a rukou tě nezabije a smrdět můžeš třeba po... po... mokré tlející zemině.“

„Zbláznil ses?!“

„Po něčem smrdět musíš, jinak nebudeš působit věrohodně.“

„Copak neexistují chudí, a přesto čistotní lidé?“

„A co třeba po kouři z otevřeného ohně? Něco podobného, jako když na tebe dýchne drak?“ odmítl Sváťa přijmout Hančinu vymydlenou variantu.

„A nepřeháníme trochu? Mohli bychom si při pátrání vypomocť kouzly.“

„No, od Vrona sice víme, že hledáme klučinu se světlými okudlanými vlásky a s rošťáckým pohledem, malého mudrlanta s výrazným sedmým smyslem, ale zatím jsme ho na vlastní oči neviděli. Potřebovali bychom pár jeho vlasů nebo část jeho oblečení, případně předmět, který často používá. Chceš si něco z toho vypůjčit u nich doma?“

„Dobře. Jsem ochotná smrdět kouřem,“ dala konečně Hanka přednost Sváťovu nápadu před návratem k Vítkovým rodičům.

Oba se rozběhli obstarat potřebné věci. Hanka dokonce stihla mentálně oslovit svého čtyřnohého otce R'íhana a oznámit mu, že ji v nejbližších dnech nemá čekat.

Setkali se v Hančině srubu. Když Sváťa rozložil na postel svůj úlovek, dívka se zděsila.

„Jestli si navlékneme tuhle maškarádu, budeme všem pro smích.“

„Nebudeme,“ ujistil ji Sváťa, „chudí nenadaní lidé se snaží uživit všelijak a potulní kejklíři nejsou žádnou vzácností. Jestli dokážeme ty ubožáky pobavit, máme vyhráno. Potulní herci a zpěváci nejsou považováni za nevítané cizince. Ukryjeme auru, sundáme hodinky a budeme předstírat, že sedmý smysl nám osud nenadělil.“